

Черквите носят имената „Св. Димитър Солунски” (1831 г.), „Св. София” (1836 г.), „Св. Никола” (1834 г.), „Св. Богородица” (1896 г.)

Продължава активното хайдушко движение, като неговите войводи – Панайот Хитов, Хаджи Димитър и др. – се включват в националноосвободителните борби. Сливенци са активни и в църковнонационалните борби, връхна точка на които е свикването на голям митинг през януари 1872 г., довел до уникалната ситуация да се получи успокоителна телеграма от Великия везир.

Тукашният революционен комитет, основан от Васил Левски и провъзгласен за окръжен, е един от най-активните. Сливенци участват във всички революционни инициативи. От града излизат повече от 70 опълченци.

По време на Освободителната война по-голямата част от чаршията е изгорена. Натрупаните преди Освобождението капитали се влагат в индустрията, още през 80-те години на XIX в. възникват 15 текстилни фабрики и няколко други предприятия. Сливен се превръща в „първия индустриален град” в България. В края на XIX в. неговото развитие се забавя – филоксерата унищожава лозята, жп линия се построява едва през 1907 г., войните затварят обширните турски пазари. Това довежда до създаване на силно работническо и социалистическо движение, провеждат се масови стачни борби. Едва към 30-те и особено след 50-те години на XX век настъпва нов подем – развива се машиностроенето, силикатната и други дялове от промишлеността. Населението нараства, образуват се нови квартали.

Непосредствено след Освобождението Сливен е губернский град, център на департамент в Източна Румелия, окръжен център до 1900 г. След това е окolia в Бургаска област и Старозагорски окръг. През 1959 г. става отново център на окръг, а сега на област.

След Освобождението по-голямата част от турското население постепенно се изселва. Прииждат, особено в периода 1944–1989 г., селяни от Котленско, Еленско, Елховско и др. места. От своя страна Сливен дава изселници към по-големите градове и предимно към София, Бургас и др.

През 1884 г. Сливен има 20248 жители; през 1887 – 20 893 души, от които 16 408 българи, 2316 турци, 1367 цигани, 404 евреи. През 1900 г. – 20 543; през 1926 г. сградите са 6 717, със 7 987 семейства и 29 263 жители, от които 22 213 българи, 1 615 турци, 3 279 цигани, 540 евреи, а 2 341 са бежанци. През 1934 г. – 30 579 души, от които 24 346 българи, 4 903 турци и цигани, 300 евреи, 763 арменци. През 1946 г. – 34 291 жители; 1956 – 46 383; 1965 – 68 384; 1975 – 91 187; 1985 – 102 225, 2001 – 100 076 и 2010 – 99 813 души.

Сливенското землище е с площ 193,7 кв. км и граничи със землищата на Сотиря, Тополчане, Камен, Гергевец, Самуилово, Речица, Чинтулово, Бяла, Въглен, Раково, Нейково и Ичера. Северната му част е заета от възвишенията на Източна Стара планина, достигащи до 1181 м при връх Българка – най-високият в този дял на планината. На север и североизток е природният парк *Сините камъни*, част от който е резерватът *Кутелка*. Южният район е част от Сливенското поле с височина 150–180 м., в който е самотният хълм *Бършен*.